

kehtis ta ikka ommas lapselikus meles, ni kui ennegi omma kasiwatajale, ilma et inimeste teadmise hinno se läbbi olleks waigistud sanud. Ta mälletas agga sedda, et ta kord ühhe walge näoga hea emmanda jures olnud, kes tedda õppetand pahwed teggema, ja ühhe hea mehhe jures sesamnasugguse näoga. Temma olla sedda head emmandat mamaks hiiidnud, olla telkides ellanud, siis jälle musta rahwa hulgas, kus ta ka kameelide selgas sõitnud. Eneese ellust Türlkase jures olli keigeennam ta meles se ärjanahhast sölmipiits, miska se kurri mees tedda iggakord pekõnud, kui tedda kuulnud omma pahwid luggewad. „Agga,“ liõsas laps jure, „sedda ennam se mees mind selle pärrast löi, sedda armjamaks jäid mulle mo pahwed, sedda tihhim pallusin ma waiksel õajal ja möda linna ulitsaid läies, kui mind asjo ajama sadeti. Sest se olli mul ikka wägga armias tö; mul olli nenda kui oleksin ma mama jures olnud, kes mind ialgi ei löönud, waid mind wägga armastas, ja mõtlesin ikka, et se nimmi Jusjuw, mis ülle mo isjand ni wiõhane olli hea inimestele nisuggune sõnna olleks, mis kõigis häddas aitab, mis kurjad neile teggewad. Sel õsel, enne sedda kui mo isjand mind raskedte pekõs, ei wõinud ma õiete maggada ja

suggesin siis paljo, ja et ma küil selsammal hommikul paljo piddin kannatama: tulli õmmeti ka selsammal päwal minno uus isja, Kristow, kes mind mo willetsufest ärrapeastis.“

Ma halle kui sesimane lapselik kohtlane teatus neile olli, kellel üks ärras siidda waeste laste ning willetsate wado on, siiski ei sanud jurem hull sest ennese teadmise hinno udise järrel mitte waigistada, waid piddas poisikest ennese arwates pea selle, pea teise suurt suggu rahwa lapses, kelle wannemad Nwrika=maal reisisdes pagganate kätte juhtunud ja se läbbi kas pärrisorjaks ärramiidud ehk surmatud sanud. Se noor õppetaja kellest esite räkisin, et temma laewa peal seltsis reisisdes paljo Jusjuwiga kenneles, olli mõisniko poeg ja wägga targast kolitud mees, kes pärrast omma õppiaastaid mõnda aega hommikomaal olli reisinud ja niid taggasi tulli, kus temmal paljo suggulasi, tuttawaid ja sõbro ollid, kes tedda niid kord korrast wõeriele pallusid, et ta neile wõera ma asjust kenneleks ehk muust tarkusest mõnda ärrafelletaks. Iggal pool räkis ta ka ikka Jusjuwi halledast loest, ja et ta ni illus, mõistlik ja tark poisike olla; kes temma arwates ka suurtsuggu rahwa laps, kelle wannemad agga, kas orja põhwe ärramiidud ehk pagganate kät